

SASJA'S DROOMUITJE

Sasja werd wakker van de felle zonnestrallen die zich door een kier tussen de blauwe gordijnen wurmden. Ze kneep haar ogen samen en trok haar dekbed wat meer over zich heen. Bijna was ze alweer in slaap gevallen want er ging al weken geen wekker meer af. Sasja hoefde niet naar school en haar moeder werkte thuis achter de laptop. Maar vandaag zou Sasja zeer beslist niet uitslapen. Op de kalender stond bij deze dag: SCHOOLUITJE SCHEEPVAARTMUSEUM! Daar had ze zich al maandenlang op verheugd, de Middeleeuwen... Natuurlijk wist ze wel dat het niet door zou kunnen gaan vanwege het Coronavirus dat door het land waarde. Vandaag zou ze gewoon alleen gaan en zou ze netjes twee meter afstand houden tot andere mensen. Daar had ze helemaal geen moeite mee.

Haar moeder sliep nog toen ze het huis verliet. Ze legde een briefje op de keukentafel "ik maak een wandelingetje door de stad. Tot straks.". Het was kouder dan ze had gedacht en trok de rits van haar jas iets verder dicht. "Eerst langs het treinspoor en dan richting de Martinitoren" zei ze tegen zichzelf. Naarmate ze verder de binnenstad in kwam werden de huizen steeds hoger, daardoor leken de straten smaller dan in haar eigen buurt. De bovenste ramen van de huizen blikkerden aan één kant van de straat in de felle zon. Het was rustig op straat en niemand lette op haar; dat beviel haar wel. Sasja had nog nooit in haar eentje zo ver gelopen. En zo raakte ze steeds verder van huis en dacht er niet aan of ze straks de weg wel terug zou kunnen vinden. Ze vergat ook haar moeder. Eigenlijk was er maar één groot verlangen: het Scheepvaartmuseum aan de Brugstraat bezoeken.

Ah, de Martinitoren en de Grote Markt had ze bereikt. Ze kon niet zien hoe laat het was want de klok was van de toren gehaald. Er waren maar weinig mensen op straat en de meeste winkels waren gesloten. Heel anders dan anders. Nu moest ze richting de Aa-kerk lopen. Op gevoel was ze de juiste kant op gegaan en zag tot haar opluchting de gele torenspits tegen de helblauwe hemel opdoemen. Aan de voet van de kerk rond het donkere, sombere kerkhof dook ineens een gele vlinder op. Sasja volgde de vlinder die op en neer fladderde op zoek naar iets bloeiends. "Vlinders hebben het niet makkelijk hè? Vooral niet in de stad" zei de man in uniform die haar achter de vlinder aan zag bewegen.. Sasja keek de man aan en vroeg spontaan: "Weet u de weg naar het Scheepvaartmuseum?" Het bleek dat ze er al bijna was en de stadswacht waarschuwde haar al dat 'de tent' gesloten zou zijn. Nu stond ze dan voor het hek en las het biljet wat erop aangebracht was: 'Gesloten vanwege de Coronacrisis'. Daar had ze niet op gerekend.

NOORDELIJK SCHEEPVAARTMUSEUM

SASJA'S DROOMUITJE

"In ieder geval heb ik een echte stadswandeling gemaakt" dacht ze bij zichzelf. Ze pakte een zakje met gesmeerde boterhammen uit haar jaszak en ging op de koude keien voor het hek zitten eten. "Hé, sta 's even op! Ik moet de poort openmaken" klonk het naast haar. Daar stond een ferme boerenmeid met houten klompen, een lange schort voor en een witte doek om het hoofd gewikkeld. Ze droeg een rieten mand met witte wortels en uien. Uit de leren buidel die op haar heup hing haalde ze een grote sleutel tevoorschijn. "Uhh, ja, ik ga al" zei Sasja. "Nee joh" lachte de boerenmeid haar toe. "Ik heet Grethe en ik ben hier de dienstmeid bij de familie Canter. Vanwege die gevaarlijke ziekte in de stad is de poort afgesloten. Hier wonen namelijk belangrijke mensen. Links woont burgemeester Hubbeling en hier rechts dus de geleerde familie Canter; daar woon ik bij in. Best fijn hoor maar zeker in deze tijden heb ik het extra druk met schoonmaken. Als je het leuk vindt mag je me gezelschap houden .. wel afstand houden hoor!" Ze opende de poort en stopte de sleutel terug in haar buidel. Nog even bleef Sasja bescheiden staan maar Grethe wenkte haar met een hartelijke lach naar binnen. "Wacht maar even bij de put dan breng ik de boodschappen naar vrouw Abele Canter. En kijk niet gek op als de knecht van de bierbrouwer van hiernaast de poort binnenkomt; ik zag hem net zijn gebedjes prevelen in de kerk".

Sasja ging op de rand van de put zitten en pakte haar boterhammetjes. Ze had reuzentrek gekregen. Het was hier behaaglijk warm op de binnenplaats. Nu hoorde ze weer gemorrel aan het hek; daar kwam een lange slungelige jongen met pet op en een grote schort voor aangelopen. Dat moest de knecht van de bierbrouwer zijn. "Hé jij daar, wat doe je hier?" riep hij. Sasja schrok een beetje en bedacht hoe ze het moest uitleggen. "Oh, je bent met Grethe meegekomen? Nou, ik ben Emmo en ik woon hiernaast bij de burgemeester. Heeft Grethe je al iets over mij verteld?" vroeg hij. Nog voordat Sasja daar iets op kon zeggen kwam Grethe alweer aangeklost, dit keer met twee houten emmers. "Even opzij graag, ik heb water nodig voor het huishouden en Vrouw Canter en ik gaan straks uienstoofpot maken. Nog tien dagen dan is het Pasen en mogen we eindelijk weer eens vlees en zuivel eten. Oh, wat heb jij daar een lekker smeuijg boterhammetje; doe jij ook bier door je brooddeeg?" vroeg Grethe. Sasja vertelde dat haar moeder dat bij Albert Heijn kocht. "Bakker Albert?" vroeg Grethe; "Die ken ik niet!". Ondertussen haalde ze twee emmers water uit de put. Sasja zag hoe troebel het water was, het rook ook niet zo lekker. Terwijl Grethe maar door kletste keek Sasja voorzichtig om zich heen of ze ergens een kraantje kon ontdekken. Ze had dorst. Dat hele museum leek wel helemaal niet te bestaan, geen ingang, balie of garderobe, laat staan een kraan. Emmo ging weer aan het werk in zijn brouwerij en Sasja liep snel met hem mee om te vragen of hij wat water te drinken had. "Water?" riep hij uit. "En dat vraag je aan mij? Wacht maar even hier dan haal ik wat te drinken voor je".

SASJA'S DROOMUITJE

Met een grijns van oor tot oor reikte hij haar een stenen kannetje aan. Sasja pakte het aan en onderzocht wat er in zat. Dit goedje hield het midden tussen het bier van haar opa en een soort kruidige frisdrank. Op goed geluk zette ze haar lippen aan de brede rand en dronk het in een teug leeg. “Zo, jij had dorst” zei Emmo. “Nog een pul met bier?”. Sasja keek een beetje bedremmeld, bier? Ineens dacht ze aan haar moeder wat die er wel niet van zou zeggen. Nog voordat ze had kunnen antwoorden bood Emmo haar nog een pul met zijn eigen gebrouwen bier aan. “Toe, drink maar; het is gezonder dan water” zei hij. Voorzichtig bracht Sasja ertegenin dat ze van haar moeder pas op haar achttiende bier zou mogen drinken. “Daar heb ik nog nooit van gehoord” lachte Emmo. “Wij zijn groot geworden met bier en geloof me, er zitten veel minder bacteriën in dan in dat water uit onze put”. Sasja dronk de tweede pul ook leeg en keek Emmo lachend aan.

Grethe was druk doende om een poeltje water op de binnenplaats droog te maken toen Sasja weer bij haar kwam staan. Ze keek niet van haar werk op maar vroeg Sasja of ze Emmo leuk vond omdat ze zo hadden staan lachen. Sasja kreeg er een kleur van. Een beetje kattig vroeg Grethe haar te helpen het vieze water weg te krijgen. “Een poel van verderf” mopperde ze. Wat bedoelde ze nou precies, dacht Sasja. “Wij houden niet van stilstaand water en zeker niet in tijden van bedreigende ziektes. Ondertussen moest je maar weer eens gaan met je honingzoete broodjes en die geur van bosviooltjes om je heen. En bovendien gaat de stadspoort straks dicht zodat je ook niet meer in de Ommelanden komt; daar kom je toch vandaan?” ratelde Grethe maar door terwijl ze met Sasja naar de poort liep en haar sleutel uit de buidel haalde.

Sasja stond weer in de Brugstraat. “Stadspoort, ommelanden...” wat zei ze nou allemaal? “Ik loop gewoon terug via de Aa-kerk en de Martinatoren. Eigenlijk had ik eerst nog naar de w.c. gewild en mijn handen willen wassen maar daar hebben ze vast nog nooit van gehoord” dacht Sasja. Ze moest nu wel heel nodig plassen van die twee pullen middeleeuws bier en liep gehaast naar de Albert Heijn, twee huizen verderop. Er stond een lange rij voor de ingang en achteraan aansluiten zou betekenen dat ze haar plas niet op zou kunnen houden...

Hé, daar was mama. “Jij hebt een gat in de dag geslapen zeg; eerst maar eens even plassen” zei ze.

